

Οι «ξεπέτες» της Ιστορίας

Του Πάσχου Μανδραβέλη

Κι όμως! Η μεγαλύτερη φορολογική μεταρρύθμιση της Μεταπολίτευσης έγινε στα χρόνια του Ανδρέα. Ο ΦΠΑ και οι ταμειακές μηχανές μπήκαν στη ζωή μας το 1987. Ασχέτως των προβλημάτων που ακόμη έχουμε (και είχαμε με όλες τις κυβερνήσεις) ο νόμος του κ. Δ. Τσοβόλα ήταν επανάσταση στο φορολογικό σύστημα.

Η αποστροφή του κ. Μάκη Βορίδη για το «ονοματεπώνυμο της καταστροφής» πιθανόν να κρύβει άγνοια. Στα χρόνια που η Ελλάδα άλλαζε συθέμελα -σε κάποιους τομείς προς το καλύτερο και σε άλλους προς το χειρότερο- ο κ. Βορίδης άλλες τέχνες κατηργάζετο. Μπορεί να έμαθε μόνο

όσα είναι του συρμού, δηλαδή τη δημοσιονομική επέκταση στην οποία οφείλονται πολλά από τα σημερινά μας προβλήματα. Αλλά, προφανώς δεν άκουσε τίποτε για το ανεκτίμητο ΕΣΥ. Παρά τη θεμιτή και δικαιολογημένη κριτική για τις σπατάλες του, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι χάρη στο ΕΣΥ ζούμε περισσότερο. Στην Ελλάδα το προσδόκιμο επιβίωσης το 1974 ήταν 73 χρόνια. Το 2006 έφτασε τα 79,5 χρόνια. Υπήρξε τεράστια πρόοδος της ιατρικής επιστήμης, αλλά οι Έλληνες (παρά το γεγονός ότι καπνίζουμε πιο πολύ, έχουμε συγκριτικά περισσότερα τροχαία κ.λπ.) ζούμε δύο χρόνια περισσότερο από τους

Αμερικανούς, οι οποίοι τώρα επιχειρούν το medicare* στις ΗΠΑ το προσδόκιμο επιβίωσης από τα 72 έτη που ήταν το 1974, έφτασε τα 77,7 το 2006. Φυσικά υπήρξαν οι καταστρο-

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

φικοί για τον συνδικαλισμό και τα ΑΕΙ νόμοι, αλλά υπήρξε και η αλλαγή του οικογενειακού δικαίου. Μέχρι το 1982 η Ελλάδα ήταν κάτι σε «λάιτ» Ιράν: οι μοιχοί σέρνονταν με σεντόνια στα αστυνομικά τμήματα και η προίκα ήταν θεσμοθετημένη!

Μπορεί πάλι η αποστροφή του κ. Βορίδη να μην οφείλε-

ται σε απλή και άδολη άγνοια. Ίσως να οφείλεται σε πολιτικούς σχεδιασμούς. Κάποιοι λένε ότι οι φιλοδοξίες του φτάνουν μέχρι την ηγεσία της Ν.Δ. κάτι που προϋποθέτει τη

συγκίνηση του κομματικού ακροατηρίου. Το ίδιο έκαναν διάφοροι στην Αριστερά και στην Κεντροαριστερά: ισοπέδωσαν ολόκληρες ιστορικές περιόδους επισείοντας τον μπαμπούλα της «Δεξιάς». Ετσι δεν μπορούν να διακρίνουν τον εκσυγχρονιστή Κωνσταντίνο Καραμανλή από την αρτηριοσκληρωτική και αυταρ-

κή μετεμφυλιακή Δεξιά, με την οποία και ο ίδιος ο Κ. Καραμανλής ήρθε σε σύγκρουση. Την πρώτη περίοδο έχασε τη μάχη και αυτοεξορίστηκε μετά τη δικτατορία την κέρδισε. Κι όμως: για πολλούς, η περίοδος 1955-1963 δεν θεωρείται μια χαμένη μάχη του Κ. Καραμανλή με το παλάτι και τους μετεμφυλιακούς υπόγειους μηχανισμούς. Προπαγανδίζεται ως μελανή σελίδα του.

Υπάρχει ένα μεγάλο πρόβλημα με τις -βολικές για Δεξιούς και Αριστερούς- «ξεπέτες» της Ιστορίας. Χωρίζοντας τις περιόδους σε «πολύ σκοτεινές» και «πολύ φωτεινές» (αναλόγως του πολιτικού χώρου που βρίσκεται κανείς)

κατ' αρχήν δεν μπορούμε να συνεννοηθούμε. Οι ιστορικοί μύθοι δημιουργούν αυθαίρετες τομές και ανυπέρβλητα χάσματα στο πολιτικό σκηνικό. Δεύτερον, δεν μαθαίνουμε από την Ιστορία. Δεν μπορούμε να ξεχωρίσουμε τα θετικά από τα αρνητικά μιας περιόδου με αποτέλεσμα να ανακυκλώνουμε τα αρνητικά. Η ελληνική Ιστορία, ακόμη και η περίοδος 1981-1989, είναι πολύ πιο πλούσια απ' όσο προπαγανδίζουν σε κομματικές μαζώξεις διάφοροι πολιτευτές. Καλό είναι να μην βασιζόμαστε σε αστοικειώτους εθνικούς μύθους έτσι ώστε να επαναλάβουμε τα θετικά και να εξοβελίσουμε τα αρνητικά.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

Δανειστές τιμωροί

Με ακόμη μία επανάληψη του ίδιου έργου, τρόικα και κυβέρνηση επικυρώνουν τους πάγιους ρόλους τους. Η πρώτη φαίνεται να πιέζει αφόρητα για νέα μέτρα, «μεταρρυθμίσεις» και περικοπές, απειλώντας με τη δόση. Η δεύτερη δείχνει να τρέχει ασθμαίνουσα πίσω από τους ωμούς «εκβιασμούς» των δανειστών.

Ενώ εμφανίζεται να διαφωνεί με τις υπερβολικές απαιτήσεις τους, τελικά υποκύπτει χάριν του υπέρτατου εθνικού συμφέροντος. Ο λόγος της τρόικας γίνεται πάντα νόμος.

Αυτό ακριβώς συμβαίνει και τώρα. Οι απεσταλμένοι της τρόικας, ως ανθύπατοι της νέας υπέρτατης εξουσίας, βγάζουν στην αναφορά τούς Έλληνες υπουργούς της νέας δικομματικής κυβέρνησης, ζητώντας πληροφορίες και αναλυτικά στοιχεία για το έργο υλοποίησης του Μνημονίου.

Στο θέμα των απολύσεων 2.000 δη-

μοσίων υπαλλήλων, οι εκπρόσωποι των δανειστών δεν πείσθηκαν από τις εξηγήσεις της νέας ηγεσίας του υπουργείου Διοικητικής Μεταρρύθμισης. Θεωρούν ότι αυτή η μνημονιακή υποχρέωση της χώρας δεν επιτυγχάνεται από την απόλυση των 2.656 υπαλλήλων μετά το κλείσιμο της ΕΡΤ, καθώς με την επαναπρόσληψη για δύο μήνες, ως συμβασιούχων, των 2.000 από αυτούς (όπως προτείνει η κυβέρνηση), ο πραγματικός αριθμός των απολυμένων κατεβαίνει στους 650!

Αβέβαιο παραμένει το καθεστώς και με τη διαθεσιμότητα των 12.500 υπαλλήλων. Ο υπουργός Κυρ. Μητσοτάκης διαβεβαίωσε τους καθηγητές ότι ναι μεν δεν θα απολυθεί κανείς, διαμήνυσε όμως ότι οι 7.500 που θα μετακινηθούν υποχρεωτικά σε άλλες θέσεις πρέπει να τις αποδεχθούν, γιατί διαφορετικά... θα απολυθούν!

Την ίδια στιγμή, λίγα μέτρα πιο πέρα,

στο υπουργείο Εργασίας, η τρόικα έθετε στον υπουργό Γ. Βρούτση τις απαιτήσεις της για απελευθέρωση των ομαδικών απολύσεων, προτείνοντας την καθιέρωση άλλου μηχανισμού, αφού μελετηθεί η ευρωπαϊκή εμπειρία.

Και οι τρεις περιπτώσεις επιβεβαιώνουν ότι οι άνθρωποι που κατέστρωσαν το μνημονιακό πρόγραμμα δεν ενδιαφέρονται για τίποτε άλλο, παρά μόνο για αριθμούς. Τα στελέχη των ευρωπαϊκών και διεθνών οργανισμών ουδόλως απασχολούνται με την τύχη των ανθρώπων. Ζητούν αίμα και απολύσεις. Οχι για δημοσιονομικούς, αλλά για συμβολικούς λόγους. Δέχθηκαν να προσλαμβάνονται μέσω ΑΣΕΠ ισάριθμοι υπάλληλοι με όσους απολύονται, αλλά τώρα κάνουν πως δεν καταλαβαίνουν. Όπως φαίνεται όμως από τα στοιχεία υλοποίησης των προγραμμάτων τους, ούτε με τους αριθμούς τα πάνε ιδιαίτερα καλά.

Η ΑΥΓΗ

Κρέμονται από μια κλωστή

Η πίεση της τρόικας για απελευθέρωση των απολύσεων, ώστε το μοντέλο ΕΡΤ να λειτουργήσει ως «πilotος» για τον δημόσιο τομέα, δοκιμάζει τις εύθραυστες πολιτικές αντοχές της δικομματικής κυβέρνησης. Η γενίκευση των απολύσεων στον δημόσιο τομέα δεν οδηγούν στη βελτίωση των υπηρεσιών του, αλλά στη διάλυσή του, με δεδομένο ότι ο αριθμός των υπαλλήλων είναι μικρότερος από τον ευρωπαϊκό μέσο όρο και η τριετία του Μνημονίου έχει αποψιλώσει κρίσιμες υπηρεσίες που προσφέρουν κοινωνικό ή δημοσιονομικό έργο.

Η κυβέρνηση παίζει με ακραίες αντιλήψεις κοινωνικού αυτοματισμού. Οι απολύσεις στο Δημόσιο εμφανίζονται ως αντιστάθμισμα των απολύσεων στον ιδιωτικό τομέα, κάτι σαν αυτόματη... κοινωνική δικαιοσύνη! Λες και ο απολυμένος του Δημοσίου δημιουργεί θέσεις εργασίας για τον απολυμένο του ιδιωτικού τομέα! Αντιθέτως η εμπειρία επιβεβαιώνει τους φόβους ότι όσα υφίστανται ως «διαρθρωτικές αλλαγές» οι δημόσιοι υπάλληλοι μεταφέρονται σε ακόμα πιο άγρια εκδοχή στον ιδιωτικό τομέα. Αυτή είναι η περιβόητη στρατηγική της εσωτερικής υποτίμησης. Η κυβερνητική κρίση που οδήγησε από την τρικομματική στη δικομματική κυβέρνηση δεν έχει ξεπεραστεί. Για πόσο ο Βενιζέλος, πολιτικά αιχμάλωτος και διαβλητός, θα τα καταπίνει όλα, ακόμη και την πολιτική κάλυψη Βορίδη από τον Σαμαρά για το θέμα του Ανδρέα Παπανδρέου; Το εναπομείναν ΠΑΣΟΚ, παρά το δέλεαρ της δοτής εξουσίας που του παρέχει ο Βενιζέλος, δεν αντέχει διότι εξαερώνεται. Ο Βενιζέλος έχει δεσμευτεί ότι δεν θα ληφθούν άλλα μέτρα, ο Σαμαράς εκφράζει ευχή να μην ληφθούν, αλλά αυτά λαμβάνονται. Ο Βενιζέλος έχει δεσμευτεί ότι θα εμποδίσει το «μαύρο» της ΕΡΤ, αλλά αυτό συνεχίζεται, παρά την απόφαση του ΣτΕ, και το μοντέλο «ΕΡΤ» επεκτείνεται παντού.

Υπό την πλήρη ιδεολογική και πολιτική ηγεμονία της νεο-ακροδεξιάς, του υβριδίου του εθνικόφρονος νεοφιλελευθερισμού, ο Βενιζέλος δεν μπορεί να δώσει το όποιο δικό του στίγμα στο νέο κυβερνητικό σχήμα (ακόμη δεν έχει εξασφαλίσει την περιβόητη νέα προγραμματική συμφωνία), ώστε να αποπειραθεί να διασωθεί εμφανιζόμενος ως χρήσιμος και αναγκαίος «ισότιμος πολιτικός εταίρος» πριν και μετά τις εκλογές. Η κρυφή ελπίδα Σαμαρά και Βενιζέλου ότι η τρόικα δεν θα επιμείνει σε νέα μέτρα, τουλάχιστον μέχρι τις εκλογές, διαψεύδεται από την οδυνηρή πραγματικότητα. Το Μνημόνιο ρίχνει κυβερνήσεις και διαλύει κυβερνητικά κόμματα. Δεν είναι μόνο η ελληνική εμπειρία. Αυτές τις μέρες δοκιμάζεται και η μνημονιακή κυβέρνηση συνεργασίας στην Πορτογαλία. Τα αδιέξοδα της οικονομικής πολιτικής οδήγησαν σε παραίτηση τον υπουργό Οικονομικών, η επιλογή νέου υπουργού ορκισμένου νεοφιλελεύθερου οδήγησε σε παραίτηση του υπουργού Εξωτερικών. Η κυβέρνηση συνεργασίας Κοέλιο, παρότι έχει αυτοδυναμία και παρά τις επιβραβεύσεις των δανειστών της χώρας στον «καλό μαθητή», κρέμεται κι αυτή από μια κλωστή.

Και εκεί και εδώ η παρέμβαση του λαϊκού παράγοντα αποδεικνύεται καταλυτική για την εκδήλωση των εσωτερικών αντιφάσεων στα κυβερνητικά σχήματα, που επιμένουν σε αντιλαϊκές και αδιέξοδες πολιτικές. Ο ευρωπαϊκός Νότος δίνει και πάλι το «παρών».

ΠΟΛΙΤΗΣ

Είμαστε σε αυτήν ακριβώς τη φάση...

Με τον Γιώργο Τζίβα

Πάνε οι πρώτες εκατό μέρες και νύχτες της νέας κυβέρνησης. Μετά από εκατό μέρες το «νέο» φεύγει.

Ούτε νέα ούτε παλιά. Εδώ και τώρα, μ' αυτούς που έχουμε για μια πενταετία. Ήρθε όμως και πάλι η ώρα του... λαού. Οι μηχανές των δημοσκοπήσεων να αναλάβουν δράση. Αμέσως μετά που ο Πρόεδρος Αναστασιάδης αποφασίσει να κάνει τον απολογισμό των εκατό ημερών οι δημοσκόποι να μετρήσουν την κοινή γνώμη. Γιατί μόνο προεκλογικά; Τώρα να μάθουμε

νούμερα και σταθμά. Να μιλήσουν και οι ψηφοφόροι. Πώς την βλέπουν την κατάσταση; Πάμε προς κάπου ή πάμε προς τα κάτω (μόνον...)

Να ξεκαθαρίσω πως δημοσκοπήσεις πρέπει να γίνουν οπωσδήποτε πριν πάει ο κόσμος για διακοπές. Να τα πει, να ξεσκάσει και να φουντάρει μέσα μετά με την άνεσή του...

Καλός φίλος, διευθυντής σε υπουργείο, μου έδειξε παραστατικά ποια είναι η κατάστασή μας σήμερα: Τομ και Τζέρι... Ή κάτι παρόμοιο.

Τρέχει ο κυνηγημένος να... ξεφύγει, αλλά βλέπει γκρεμό. Δεν σταματά και συνεχίζει και βρίσκεται ξαφνικά στο κενό αιωρούμενος χωρίς να το αντιλαμβάνεται. Τα πόδια «ανεμογυρίζουν» για μερικά δευτερόλεπτα οπότε όταν αντιλαμβάνεται ότι πέφτει είναι πια αργά. Κάνει μια γκριμάτσα φόβου και βυθίζεται. Πέφτει και μένει το συννεφάκι στη θέση του να διαλύεται... Σ' αυτήν την κατάσταση βρισκόμαστε... Κάνω λάθος; Μια δημοσκόπηση θα με δικαιώσει!